

Co se týče úroků z prodlení, bylo je přikázati v pořadí jistiny ze všech nezaplacených částek kapitálu za poslední tři léta, z částek úrokových v anuitách obsažených by se však mohly přikázati úroky z prodlení pouze, kdyby podle § 216, posl. odst. ex. ř. požívaly samy dosud pořadí jistiny, a tomu tak v souzené věci není (srov. rozh. č. 11624 Sb. n. s.).

Čís. 17219.

Povinný jest i po zrušení vnucené správy vázán služebními smlouvami, které sjednal vnucený správce v mezích svého oprávnění vytčených exekučním řádem.

Pokud vnucený správce nepotřebuje schválení exekučního soudu k ujednání služební smlouvy na určitou dobu.

Znemožnil-li povinný dodržení služební smlouvy po ujednanou dobu tím, že se po zrušení vnucené správy vzdal provozu svého podniku, přísluší zaměstnanci proti povinnému nárok podle § 1162 b) obč. zák.

Vnucený správce neodpovídá za takové porušení služební smlouvy povinným.

(Rozh. ze dne 9. února 1939, Rv I 3148/38.)

Srov. rozh. č. 9300, 13289, 15002 Sb. n. s.

Vymáhajícímu věřiteli N. byla na hostinskou živnost žalovaného Josefa N. povolena usnesením ze dne 16. prosince 1937 vnucená správa a vnuceným správcem byl ustanoven a dne 23. prosince 1937 ve správu uveden spolužalovaný Emerich B. Ten ve funkci vnuceného správce sjednal se žalobcem dne 8. ledna 1938 služební smlouvu, podle které byl přijat jako hudebník (první houslista) do spravovaného podniku »Dancing-Baru«, a to »na 3 měsíce bez výpovědi až do 15. dubna 1938 za 105 Kč pro celý angažovaný kvartet denně a 2 černé kávy v noci rovněž pro celý kvartet«; z toho na žalobce připadlo 30 Kč denně a 2 černé kávy. Uvedenou smlouvu sjednával se žalobcem výhradně vnucený správce sám. Dne 7. února 1938 byla vnucená správa důsledkem uspokojení vymáhané pohledávky zrušena, vnucený správce zároveň zproštěn svého úřadu a žalobce byl propuštěn ze služeb podniku, ježto se majitel živnosti jejího provozu vzdal. Tvrdě, že k jeho propuštění došlo bezdůvodně, že žalovaný Emerich B. jako vnucený správce zrušil sjednanou služební smlouvu končící se až dnem 15. dubna 1938 předčasně, aniž se postaral o svolení exekučního soudu proti smluvnímu propuštění, domáhá se žalobce na obou žalovaných zaplacení odměny 33 Kč denně (t. j. 30 Kč platu a 3 Kč jako náhrady za dvě černé kávy) za dobu od 8. února do 15. dubna 1938.

Soud první stolice zamítl žalobu. Důvody: Hledíc na ustanovení § 109, odst. 3, ex. ř. a § 343 ex. ř., byl žalovaný Emerich B. ve vlastnosti vnuceného správce oprávněn k uzavření shora uvedené slu-

žební smlouvy se žalobcem. Ježto angažování hudby nočního tanečního podniku jest podle obchodních zvyklostí obyčejným opatřením náležejícím k provozu takového podniku a ježto ani sjednaná doba služební nevybočovala ze zvyklostí při provozu uvedených podniků, nešlo při sjednání služební smlouvy se žalobcem o žádné opatření, které by nenáleželo k obyčejnému hospodaření, a vnucený správce nepotřeboval v té příčině podle § 112, odst. 1, ex. ř. svolení soudu. Vnucený správce skutečně plnil závazky plynoucí pro něho ze služební smlouvy sjednané se žalobcem, a to až do propuštění žalobce, t. j. do 7. února 1938, kdy došlo k zrušení vnucené správy. Toto předčasné zrušení služebního poměru bylo způsobeno právě důsledkem zrušení vnucené správy soudním usnesením hledíc na úhradu vymáhané pohledávky. Nebylo tudíž způsobeno zrušení služebního poměru vnuceným správcem, nebo nějakým jeho jednáním, nebo zaviněním, vnucenému správci bylo znemožněno zrušením vnucené správy dodržeti služební smlouvu až do konečného termínu, a jest zcela nepochybně spatřovati v uvedených okolnostech důležitý důvod pro předčasné zrušení služební smlouvy ve smyslu § 1162 obč. zák. Ze žádného zákonného ustanovení nelze dovoditi, že by vnucený správce potřeboval k rozvázání služebního poměru nastalému důsledkem soudního rozhodnutí o zrušení vnucené správy nějakého schválení nebo svolení exekučního soudu. Co se týká druhého žalovaného Josefa N., nebyl druhý žalovaný vůbec smluvcem služební smlouvy, neboť ta byla sjednána mezi prvním žalovaným jako vnuceným správcem a žalobcem a z ustanovení exekučního řádu ani občanského zákoníka naprosto neplyne, že by povinný ručil za právní jednání řádně ustanoveného vnuceného správce, když podle daného mu poučení nikterak se nevměšoval do průběhu vnucené správy a do správcových opatření. V souzeném případě pak nevyšlo z provedených důkazů najevo a ani nebylo tvrzeno, že žalovaný Josef N. svémocně zasahoval do úřadu vnuceného správce. Neobstojí žalobcovo tvrzení, že Josef N. znemožnil splnění služební smlouvy tím, že se po zrušení správy vzdal provozu podniku, neboť žádná služební smlouva mezi ním a žalobcem vůbec sjednána nebyla a Josef N. jako exekut po úhradě vymáhané pohledávky a řádném zrušení vnucené správy měl úplně na vůli jakkoli naložiti s dalším provozem živnosti. Neshledal proto soud žalobní nárok odůvodněným ani stran prvního ani stran druhého žalovaného. **O d v o l a c í s o u d** potvrdil napadený rozsudek, prohlásiv odvolání za přípustné pro zásadní význam rozhodnutí.

N e j v y š š í s o u d I. nevyhověl dovolání stran žalovaného Emericha B., II. uznal podle žaloby stran žalovaného Josefa N.

D ů v o d y:

K I.

Dovolání vytýká, že se odvolací soud neobíral příslušnými vývody odvolání, pokud žalobce odůvodňoval nárok na náhradu škody proti žalovanému Emerichu B. tím, že si žalovaný jako vnucený správce nevyžádal nutné svolení exekučního soudu k protismluvnímú propuštění

žalobce a že prý takto poruší povinnost vnuceného správce. Dovolání jest bezdůvodné. Jest zjištěno, že exekuční soud zrušil dne 7. února 1938 vnucenou správu, zprostil vnuceného správce (žalovaného) úřadu a že k předčasnému zrušení služebního poměru žalobce došlo téhož dne důsledkem zrušení vnucené správy, ježto se povinný vzdal dalšího provozu podniku. Ze zjištění těch plyne, že dodržení smlouvy s žalobcem bylo znemožněno právě tím, že se povinný vzdal provozování podniku, pro nějž byl žalobce přijat. Nemůže proto vnucený správce býti činěn odpovědným za to, že smlouva s žalobcem nebyla dodržena. Ustanovení § 112 ex. ř. tu nemá vůbec významu. Nižší soudy posoudily proto věc po právní stránce správně, když žalobu proti vnucenému správci zamítly.

K II.

Dovolání je však důvodné, pokud napadá právní posouzení vyjádřené v rozsudku odvolacího soudu závěrem, že důsledkem zrušení vnucené správy pominula i právní jednání uzavřená vnuceným správcem za doby trvání vnucené správy a že žalovaný Josef N. není odpovědný za zrušení smlouvy se žalobcem, ježto s ním žádnou smlouvu neuzavřel, do úkonů vnuceného správce se nevměšoval a neměl žádné ingerence na právní závazky vnuceného správce, takže není zavázán za opatření vnuceného správce.

Vnucený správce je po dobu vnucené správy veřejnoprávní, soudem ustanovený zástupce povinného (viz rozh. č. 9300, 13289 a 15002 Sb. n. s.) a pokládá se podle § 343 ex. ř. již svým zřízením za zmocněného ke všem právním jednáním, které obyčejně sebou přináší provozování podniku toho druh, jako je podnik do správy jemu daný. Pokud tudíž vnucený správce uzavírá smlouvy v mezích svého oprávnění stanovených exekučním řádem, jest jimi vázán i povinný po zrušení vnucené správy. Tak tomu je nejen u smluv nájemních a pachtovních (viz rozh. č. 13289 Sb. n. s.), nýbrž i u smluv služebních.

Jest zjištěno, že vnucený správce Emerich B. sjednal dne 8. ledna 1938 s žalobcem služební smlouvu na určitou dobu, dle níž byl žalobce přijat do »Dancing-Baru« jako hudebník se služebním platem 30 Kč denně a s 2 černými kávami, a to až do 15. dubna 1938. Oba nižší soudy vyslovily názor, jež dovolací soud schvaluje, že k uzavření takové smlouvy byl vnucený správce oprávněn a že k tomu nepotřeboval svolení exekučního soudu. Jestliže je tomu tak, byl povinný Josef N. vázán smlouvou, byla-li vnucená správa zrušena před projitím doby, na kterou služební poměr byl sjednán. Tím, že se žalovaný N. vzdal po zrušení vnucené správy provozování zábavního podniku, pro nějž byl žalobce jako hudebník zjednán, znemožnil žalobci smlouvu dodržeti, a se své strany smlouvu předčasně zrušil. Žalobce se proto na něm právem domáhá nároku, jenž mu podle § 1162 b) obč. zák. přísluší.

Poněvadž o okolnostech, které jsou pro stanovení výše zažalovaného nároku rozhodující, nebylo sporu, mohl dovolací soud rozhodnouti ihned ve věci samé.